

FEDERICO MOCCIA DE TREI ORI TU

- Partea II -

Traducere din limba italiană
de Viorica Ungureanu

#bestseller

Editor: Ion Bargan
Redactor: Rodica Roșca
Foto copertă: Ivan Troyanovsky
Design copertă: Georgeta Vrabie
Tehnoredactare: Georgeta Vrabie

Descriere CIP a Camerei Naționale a Cărții
Moccia, Federico.
De trei ori tu / Federico Moccia;
trad.: Viorica Ungureanu;
cop.: Ivan Troyanovsky, Georgeta Vrabie.
Chișinău, Editura Bestseller, 2019.
(Tipografia Centrală). - 470 p.

ISBN 978-9975-3248-5-4
Partea II. - ISBN 978-9975-3349-0-7
821.131.1-31
M 84

Website: www.bestseller.md
Facebook: Bestseller
Instagram: @bestseller_books

Printed in Moldova

La ieșirea din biserică ne întâmpină o cascadă de orez și petale de trandafir, albe și roșii, aplauze și oameni care râd. Și toți se aliniază ca să salute mireasa, iar câțiva și pe mine. Budokanii mă îmbrățișează unul după altul, iar apoi vine și Renzi.

— Păi, sunt fericit pentru tine, totul mi se pare foarte frumos, mai frumos decât în filme...

— Atunci sperăm să avem rating bun!

El râde și se îndepărtează, alți oameni se apropiie, rude, prietenii lui Gin, prietenii mei. În timp ce-i salut pe toți, mă gândesc că filmele, de obicei, au succes atunci când sunt dramatice. Cum vor continua episoadele? Mă gândesc apoi că a mers bine și *I Cesaroni*¹ și mă înseninez. Amendola și toți ceilalți ne făceau să râdem, poate și noi vom reuși să trăim cu un pic de veselie.

— Iubitule? Cum te simți? Nici n-am reușit măcar să ne spunem două vorbe...

— Păi, de fapt eu am spus: „Da, o iau.”

Râdem și ne sărutăm.

— Ești bucuros?

— Sunt foarte bucurios.

Dar nu reușim să mai spunem ceva, pentru că un grup practic ne sechestrează.

— Veniți cu noi, am văzut o panoramă extraordinară,

¹ Film italian de televiziune din 2006.

mergem înainte să apună soarele!

Un fotograf, cu trei aparate de fotografiat la gât, împreună cu doi băieți cu multe umbrele de difuzie, o iau pe Gin de subraț. Eu nu pot decât să-i urmez. Și astfel ne regăsim făcând fotografii în acest parc gigantic, zâmbind, sărutându-ne, privindu-ne în ochi:

— Spuneți-vă ceva! Iată aşa e bine, încă ceva, vorbiți, haideți!

Până la urmă râdem, pentru că nu știm ce să vorbim.

— Acum dumneavoastră ridicăți piciorul.

Gin se revoltă pe bună dreptate:

— Nu, cu piciorul ridicat nu merge.

Asistenții fotografului se privesc și cad de acord.

— E vorba că el e un pic de modă veche.

— Bine, faceți cum vreți. Atunci am terminat.

Ne întoarcem spre biserică, când ajungem în față toți se adună și ne aplaudă.

— Iată-i, trăiască mirii!

Și simultan se aprind luminile care iluminează mesele mari și anunță începutul cinei. Poate că asta au însemnat aplauzele. Mulți se îndreaptă spre locul unde se pregătesc fripturile, o fată și un chelner le scot afară dintr-o friteuză mare și umplu în continuare cornetele din hârtie întunecată, de care am văzut că folosesc vânzătorii de măslini, și le dau oaspeților care se adună în jurul lor. Puțin mai încolo sunt crudități de mare. Pe masa lungă, aranjată astfel încât pare un pește enorm, se succed, etajate, diferite gustări: de la stridii la scoici, de la carpaccio de scoici până la creveți și homari. Imediat după aceea se întinde o masă cu cașcavaluri de orice tip și proveniență, de la cele locale, până la cele

franceze. Apoi bucatele feliate, mortadelă, prosciutto de Parma și San Daniele, jambon iberic și *serrano*. Invitații trec de la o masă la alta, toți își umplu farfurii de parcă s-ar teme să nu piardă cine știe ce, și sunt mai mult de două sute, aşa cel puțin mi-au spus Gin și tatăl meu care, ajutat de Kyra, a vrut să participe neapărat la organizarea evenimentului. Într-o zi, în timpul pregătirilor, când eu eram la el acasă, tata s-a apropiat de mine și mi-a spus:

— Am o surpriză ce ține de călătoria voastră de nuntă, acum însă nu pot să-ți spun nimic, dar sunt sigur că-ți va plăcea. Dacă nu... Ati putea oricând să faceți alta!

Am vorbit cu Gin despre aceasta și ea a început să râdă.

— Vom face alta?! Să vezi, dacă n-o să-mi placă surpriza, pe bune mai mergem o dată!

— Da, da, dar nu te înfuria, încă nu știm nici măcar unde vom merge.

De fapt, încă nu ne-a spus nimic, vom afla mâine unde vom merge în călătorie de nuntă, tatăl meu ne va da biletele la sfârșitul serii. Sunt destul de liniștit, pentru că la această călătorie surpriză au luat parte și Paolo cu Fabiola, și ei cu siguranță nu ne vor trimite în călătorie de nuntă în Iran.

Pe o scenă, care se află un pic mai departe, Frankie e în Cantina Band, o trupă care îi place foarte mult lui Gin și pe care a reușit să o aducă la serbare, cântă cele mai frumoase piese ale lui Rino Gaetano.

— Această nuntă e fantastică.

E Schello, îmbrățișat cu o oarecare Donatella, pe care mi-o prezintă. Nu e la înălțimea fetelor de pe iaht. Din fericire, niciunul dintre invitații de la petrecere n-a venit cu vreuna din acele fete. Cel puțin aşa sper.

— Da, îți place?

— Foarte mult. Dacă-i atât de bine, atunci ne vom căsători și noi, aşa-i Dona?

Se îndepărtează râzând, cu o farfurie plină de mâncare și un pahar de şampanie cu care, din când în când, în timp ce merge, fără să vrea umezește solul.

Nu credeam că aş cunoaște atâtă lume. Mă uit în jur, în parcul mare din San Liberato e un du-te-vino continuu de chelneri. Tocmai trece pe lângă noi unul cu un talger plin cu pahare de şampanie.

— Poftiți.

Nu mă las rugat.

— Mulțumesc.

Iau două pahare ca să-i dau unul lui Gin, dar ea a dispărut. Le golesc unul după altul, apoi le las din mers pe talgerul unui chelner care trece pe alături. Oh, iată, mă simt mai bine, sunt mai relaxat. E o sămbătă italiană și ce-a fost mai rău a trecut. Cine știe dacă s-au dus la cinema și la Ghetto băieții care erau la piscină. Dar nu-mi mai pasă de nimic.

— Te-am găsit, iubitule, unde ai dispărut?

— Nici nu m-am mișcat de aici.

— Ascultă, hai să nu ne certăm chiar în seara asta, vai...

Gin și-a ieșit din fire, ar fi mai bine s-o calmez.

— Desigur, scumpo, scuză-mă...

— Vino, mergem să ne așezăm.

Ne apropiem de o măsuță, aranjată pentru două persoane. Când ne așezăm, nu știu cine face să pornească iar aplauze și aud o voce de femeie, poate e Pallina, care strigă:

— Trăiască mirii!

Iar un bărbat, poate Bunny, începe să strige tradiționalul:

— Amar, amar, amar...

Și dacă într-adevăr au fost ei doi, atunci sunt perfecți. Ca să-i fac să înceteze cât mai repede, mă ridic, o trag la mine pe Gin și o sărut cu pasiune. Dacă trebuie, atunci las' să fie, dar cel puțin cum îmi place mie, nu ca aceia care pentru a satisface această rugămintă se sărută cu gura strânsă ca un fund de găină, sau mai rău, pe obraz. Astfel, uralele în sfârșit încetează și, după alte aplauze, toți încep să mânânce. Chelnerii aleargă încontinuu și oamenii de la mese îmi par veseli, iar bucatele alese sunt perfecte, odată ce unii le termină atât de repede. Vinurile curg, iar şampania nu poate să lipsească. Și tata cu Kyra par fericiti, Fabiola hrănește copiii, Paolo din când în când le șterge gurițele, iar Fabiola bineînțeles că îl ceartă pentru ceva. La o altă masă, Pallina și Bunny mănâncă liniștiți, ascultă cum cineva povestește ceva, râd, se simt bine. Pollo nu este prezent în gândurile lor, nu-i deranjează. Un pic mai departe, Budokanii se comportă destul de frumos. La o masă, împreună cu alte rude, îi văd pe buneii mei Vincenzo și Elisa, părinții mamei. Mănâncă cumpătat, ascultă și din când în când pălavărgesc cu o mătușă care nu locuiește la Roma. Mă bucur că au venit, că au vrut să participe la fericirea mea, trecând peste iritarea pe care ar fi putut s-o simtă văzându-l pe tatăl meu cu altă femeie. Cine știe cum a fost pentru ei, cine știe cât de mult le lipsește fiica lor, mama mea. Îi zâmbesc lui Gin. Mănâncă o bucătică de mozzarella, dar nici n-a reușit s-o pună în gură, că a venit cineva să o întrebe ceva. Nu-i spun despre acest gând al meu. Mănânc și eu. Îmi lipsește mama. Ar fi fost foarte frumoasă, cea mai frumoasă dintre toate. Ar fi fost alături de mine, ar fi zâmbit cu zâmbetul ei gingăș și apoi ar

fi plâns și ar fi râs din nou. Mi-ar fi spus: „Iată, vezi, mereu reușești să mă faci să plâng!”

Ca atunci când priveam împreună vreun film, când eram mic, și dacă până la urmă se emoționa, era din cauza mea. Mânânc niște paste. Aceste *spaghetti alla chitarra* sunt foarte gustoase, dar nu pot înghiți chiar dacă n-am luat multe în gură. Îmi vine în minte cartea pe care am citit-o, ultimele pagini din *Bright Lights, Big City*². O mamă se simte foarte rău, se recuperează la spital, Michael, fratele personajului principal, petrece fiecare zi din ultima săptămână alături de ea, apoi trebuie să plece pentru puțin timp. Îl roagă pe personajul nostru să-i ia locul și tocmai în acel răstimp când Michael nu este, mama se stinge. Așa e viața, e glumeață, uneori se distrează pe seama noastră, uneori ne dă o mână de ajutor, iar alteori este foarte nedreaptă. Încerc să înghit, dar nu pot. Scuză-mă, mamă. Aș vrea să te îmbrățișez acum și să te țin strâns, aș vrea să te văd pe tine și pe Giovanni al tău fericiți și veseli la o masă aici alături. Aș vrea să nu fi deschis niciodată acea ușă sau după ce-am deschis-o, să fi plecat pur și simplu, v-aș fi dat timp să-mi spuneți despre povestea voastră de dragoste, care poate era frumoasă și merită mai mult timp. Beau un pic de vin alb, rece ca gheață, îl dau peste cap dintr-o răsuflare, termin de băut și-mi recapăt respirația.

— Ai simțit cât e de bun?

Gin mă privește și-mi zâmbește. Vorbește despre vin.

— Da, e foarte bun.

Un chelner, care parcă mă spionează de nu știu cât timp, îmi umple iar paharul.

² Roman al autorului american Jay McInerney, publicat în 1984.

Îi zâmbesc.

— Da, totul e perfect.

Vin multe alte feluri de bucate și toasturile continuă și apoi pâinea prăjită, șerbeturile și cafelele, și ne apropiem toți de masa cu băuturi tari, iar Guido îmi dă un pahar cu rom.

— E un John Bally, de care-ți place ție.

Ciocnesc și-l beau pe tot.

Marcantonio se apropie de mine.

— Cu mine nu sărbătorești?

Îmi intinde și el un pahar, ciocnim și într-o clipă dispare și acela.

— Veniți toți la tort, vă rugăm...

Cineva direcționează oamenii, ca pe un cârd mare, spre spațiul așezat mai jos. Un tort mare, în vîrf cu doi miri îmbrăcați în stil pop, tronează în centru.

— Step, Gin, veniți, așezați-vă aici în față.

Executăm ordinele acestui mare maestru de ceremonii, un domn cu părul întunecat, pomădat, îmbrăcat în smocking. Pare ieșit dintr-un film american de pe timpul prohibilitiei, când erau interzise consumul și vânzarea băuturilor alcoolice, dar se făcea multă contrabandă. Automobilele erau toate negre și înalte și mereu cobora câte unul ca el, care începea să împuște dintr-o mitralieră. De această dată însă este mai încurajator, are în mână doar o sticla mare de șampanie. Când suntem lângă el, nu aşteaptă nimic altceva decât să scoată dopul care, cu un sunet puternic și un zbor discret, dispare printre tufișuri. Cineva ne aduce două pahare, iar contrabandistul reușește să aplece sticla mare și ne toarnă șampanie. În același timp, la spatele nostru se

aude altă pocnitură. Unul după altul, deasupra capetelor noastre, se deschid focuri de artificii colorate, iar Gin mă strâng de braț și-mi zâmbește.

— Îți plac? Cred că ar putea fi surpriza lui Adelmo, fiul unchiului Ardisio. Îți amintești, îți-am vorbit...

Da, Ardisio, tipul care zbura cu micul lui avion pe deasupra taberei militare și trecea atât de razant, încât putea oricând să-l doboare pe vreunul.

— Da, foarte mult, sunt foarte frumoase.

Văd cum toți se uită în sus, spre stele, admiră exploziile colorate. Apoi întâlnesc privirea lui Guido. Îmi zâmbește de departe, complice și vinovat, dar nu la fel de mult ca mine. Nu reușesc să dau drumul sentimentului de vinovătie, că aud un strigăt:

— *Cake diving!*

Câteva siluete suspecte, ascunse îscusit printre invitați, pornesc din dreapta, din stânga, din mijloc, până și de la spatele meu, conform unui plan bine chibzuit și un tupeu impecabil. Nu reușesc să mă mișc, o văd pe Gin speriată, apoi confuză, și dau paharul meu și sunt ridicat în sus de Budokani. Într-o clipă mă regăsesc întors cu capul în jos, în mâinile lui Lucone, Schello, Bunny, Sicilianul, Hook, Blasco, Marinelli și încă vreo câțiva pe care nu reușesc să-i văd. Fir-ar, au venit cu toții, poate numai pentru a savura acest moment. O văd și pe Gin cu capul în jos strigând clar și precis:

— Nu, vă rog, nu!

Prea târziu. Mă ridică în sus și mă bagă cu capul în tortul cel mare. În timp ce plutesc în mijlocul cremei de frișcă și gălbenuș de ou, în timp ce simt bezeaua și o pastă fragedă

strivită atât de innocent sub capul meu, îmi vine să râd. De ce mintea mea blestemată, într-un moment ca acesta, mă deranjează cu atâta perfidie? Cum a fost oare nunta lui Babii? Bine pusă la punct și elegantă? Si cum au sărbătorit amicii lui Lorenzo? I-au pregătit ceva hăios? Cuvinte de laudă alese special pentru ei doi? O poezie clasică, vreun fragment atât de folosit din Gibran? L-au deranjat pe Shakespeare sau pe vreun alt poet? Când ies din tort, cineva mă șterge cu un șerbet, altcineva îmi ia crema de pe față, un altul îmi șterge mai bine costumul. Iar eu, dulce ca niciodată, redeschid în sfârșit ochii. O am pe Gin în fața mea, zâmbitoare, veselă, deloc înfuriată pentru tortul distrus. Mă ia de mâna.

— Hai, mergem să dansăm cât încă nu i-au „atacat” pe Frankie e i Cantina Band!

Alergăm printre invitați, cu pahare de șampanie și farfurii cu câte o felie din acea parte a tortului care a scăpat de *cake diving*. Intrăm în ring pe ritmurile melodiei *September* a celor de la Earth, Wind & Fire. Inimile noastre par să bată tocmai în acea tonalitate și dansăm veseli pe acele note, imediat ni se alătură prietenii și prietenele, și devine o adevărată sărbătoare. Un pic mai târziu vin și niște perechi mai în vîrstă, se mișcă în stilul lor și nu se simt deloc stânjeniți, chiar se hazardază să facă niște pași în doi. Frankie e i Cantina Band mixează din mers și ne surprind cu *Let's Groove*, iar apoi cu Kool & The Gang, *Celebration*. Toți împreună fac un pas perfect, exact ca tipii din vestita trupă. Câte un chelner trece pe la marginea ringului cu talgerul plin de șampanie. Exact la timp, mai multe mâini îl jefuiesc și eu tot sunt printre ele. Continuă muzica. Într-un anumit moment începe *Stayin' Alive*, iar Frankie reușește să